

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ Α΄ ΝΥΜΦΙΟΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΙΕΡΩ ΝΑΩΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

«Ἴδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός καί μακάριος ὁ δοῦλος ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα, ἀνάξιος δέ πάλιν ὃν εὐρήσει ῥαθυμοῦντα».

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Ἑβδομάς, ἡ ὁποία εἶναι Ἑβδομάς τῶν Παθῶν καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἄρχεται μέ τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου. Ὅλοι μας, βεβαίως, γνωρίζομεν, ὅτι ὁ Νυμφίος αὐτός δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Θεόν καί Σωτῆρα ἡμῶν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Διὰτί ὁ Σεσαρκωμένος Θεός Λόγος, ὁ ἐκ Παρθένου Μαρίας σάρκα προσλαβών, ἔρχεται ὡς Νυμφίος καί μάλιστα «ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός», καί διὰτί μακαρίζεται ὁ δοῦλος ὁ ὁποῖος θά εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν ἐγρηγόρσεως, μέ ἄλλα λόγια θά εἶναι ἕτοιμος νά Τόν ὑποδεχθῇ, ἐνῶ, ἀντιθέτως, ἐπικρίνεται ὡς ἀνάξιος νά Τόν ὑποδεχθῇ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δεικνύει ἀμέλειαν καί δέν καταβάλλει προσπάθειαν;

Ὁ Χριστός ἔρχεται ὡς Νυμφίος, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Νύμφη τοῦ Χριστοῦ· ἡμεῖς, ὄντες μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἴμεθα μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο ἐπιβεβαιώνει ἡ «σφραγίς τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» τήν ὁποίαν ἐλάβομεν κατά τό Βάπτισμα, ὅταν ἀπεβάλομεν τό παλαιόν ἔνδυμα τῆς φθορᾶς καί ἐνεδύθημεν τόν Χριστόν. Τό ἔνδυμα τό ὁποῖον ἐνεδύθημεν, εἶναι τό ἔνδυμα τοῦ Γάμου καί τοῦτο, διότι ἡ σχέσις μεταξύ Ἐκκλησίας καί τοῦ Χριστοῦ εἶναι σχέσις Γάμου καί μάλιστα Γάμου πνευματικοῦ. Ὅπως εἰς τόν ὑπό τῆς Ἐκκλησίας εὐλογοῦμενον φυσικόν γάμον οἱ δύο γίνονται «εἰς σάρκα μίαν», παρομοίως καί εἰς τόν Γάμον μας μέ τόν Χριστόν, γινόμεθα μία σάρξ, μία ψυχή, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός ἔρχεται ὡς Νυμφίος, διότι ἔρχεται εἰς τό οἶκεῖον Αὐτοῦ περιβάλλον. Εἰς τόν οἶκεῖον Αὐτοῦ χῶρον, εἰς τήν ἰδίαν Αὐτοῦ κατοικίαν, ἡ δέ κατοικία Αὐτοῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ Νύμφη Αὐτοῦ, ἡ ὁποία ὄντως εἶναι μακαρία, εἶναι εὐτυχής, διότι δέν ὑποδέχεται νυμφίον ὁ ὁποῖος ὑπόκειται εἰς τούς νόμους τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, ἀλλ’ ὑποδέχεται τόν Νυμφίον τῆς αἰωνίου ζωῆς, τόν Νυμφίον ὁ ὁποῖος εἶναι κυρίαρχος τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, τοῦ χρόνου καί τοῦ χώρου, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Ἄρχων τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ Πατρός· εἶναι μακάριος ὁ δοῦλος αὐτός ὁ ὁποῖος γρηγορεῖ καί δέν ἀμελεῖ οὔτε ὀλιγωρεῖ οὔτε κοιμᾶται, διότι ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔρχεται μόνον νά τόν ἐπισκεφθῇ, ἀλλά μᾶλλον νά τόν προσκαλέσῃ καί εἰσαγάγῃ εἰς τήν αἰωνίαν ζωήν, τήν μακαρίαν Ἀνάστασιν, μέ ἄλλα λόγια εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Αὐτός, ἐξ ἄλλου, εἶναι καί ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦτο εἶναι ὁ σκοπός καί ἡ οὐσία τῆς Πίστεώς μας.

Ἐπικρίνεται ὁ ἀνάξιος διὰ τήν ῥαθυμίαν, διὰ τήν ἀδράνειαν, ἀμέλειαν καί ἀδιαφορίαν του· ἐπικρίνεται διότι ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας Χριστός,

ἐπισκέπτεται ἄνευ διακρίσεως καί τόν πρῶτον καί τόν ἔσχατον, τόν πρόθυμον καί τόν ἀπρόθυμον, τόν ἄξιον καί τόν ἀνάξιον, τόν δίκαιον καί τόν ἀμαρτωλόν. Πράττει δέ τοῦτο, διότι ὁ Ἰδιος ἐνεργεῖ καί κινεῖται ἀπό ἄφατον φιланθρωπίαν καί ἄπειρον ἔλεος. Ὅμως, ζητεῖ ἀπό ἡμᾶς καί περιμένει τήν ἰδικήν μας ἀνταπόκρισιν καί τοῦτο, διότι ὁ Χριστός, ὢν τέλειος θεός καί τέλειος ἄνθρωπος, καί ὢν αὐτεξούσιος, σέβεται τήν ἰδικήν μας βούλησιν καί τήν ἰδικήν μας ἐλευθέραν θέλησιν καί ἐλευθέραν κρίσιν. Κατά τήν ἐπίσκεψίν Του εἰς τόν τεθνεῶτα φίλον του Λαζάρου, καί κατά τήν ὥραν τῆς ἐκ τοῦ μνημείου τετραήμερου ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου εἰς Βηθανίαν, ὅπου μέχρι τῆς σήμερον σῶζεται ὁ τάφος τοῦ Λαζάρου, ὁ Χριστός ἐφάνέρωσε τήν θείαν καί ἀνθρωπίνην Αὐτοῦ βούλησιν, θέλησιν καί ἐνέργειαν, ταυτοχρόνως δέ ἐφάνέρωσε τόν τρόπον μέ τόν ὁποῖον ἀνταποκρίνεται εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι μέ τήν ἰδικήν των ἐλευθέραν βούλησιν ζητοῦν τήν βοήθειαν καί συνδρομήν Του, ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξαν τοῦτο αἱ ἀδελφαί τοῦ Λαζάρου, αἱ ὁποῖαι ἐζήτησαν ἀπό τόν Χριστόν νά ἀναστήσῃ ἐκ τοῦ μνημείου τόν ἀποθανόντα αὐτῶν ἀδελφόν.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Ἑβδομάς, εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν ἑβδομάς τῆς ἀναμνήσεως τῶν Παθῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλά καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Τά Πάθη τοῦ Χριστοῦ μέ ἀποκορύφωμα τόν Σταυρικόν του θάνατον ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ, τοῦ τόπου τοῦ ὁποῖου ἔχομεν τήν εὐλογίαν νά εἴμεθα προσκυνηταί, εἶναι τά Πάθη τὰ ὁποῖα ὑπέστη ὁ θεός ἀπό ὑπερβάλλουσιν ἀγάπην διὰ τό πλάσμα Του, διὰ τήν εἰκόνα Του, τόν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐπίστευσε εἰς τήν δύναμιν τοῦ θελήματός του, εἰς τήν δύναμιν τῆς ἰδικῆς του ἐλευθερίας. Ὁ Χριστός ἔπαθε καί ὑπέστη τόν Σταυρικόν θάνατον, προκειμένου νά ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς ἀπό τὰ παράλογα πάθη, τὰ πάθη τῆς σαρκός, τὰ ἀνθρώπινα πάθη, τὰ ὁποῖα τελικῶς ἀπό κυρίαρχον τῆς κτίσεως κατέστησαν τόν ἄνθρωπον δοῦλον, καί ἀπό υἱόν τοῦ φωτός κατέστησαν υἱόν τοῦ σκότους, υἱόν τῆς νυκτός.

Ἰδού, λοιπόν, καιρός ἐγρηγόρσεως, καιρός μετανοίας! Καί εἶναι καιρός ἐγρηγόρσεως, καιρός μετανοίας, ἰδιαιτέρως ἡ Ἑβδομάς αὕτη τῶν Παθῶν, διότι ὁ Νυμφίος ἐν τῇ ἀπείρῳ Αὐτοῦ ἀγάπῃ ἔρχεται καί ἐπισκέπτεται ὅχι μόνον τούς υἱούς τοῦ φωτός, ὅχι μόνον τούς υἱούς οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται τὰ καλά ἔργα, ἀλλά καί τούς υἱούς τοῦ σκότους καί τῆς νυκτός, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται τὰ ἔργα τοῦ σκότους, τὰ ἔργα τῆς πλάνης, τὰ ἔργα τοῦ πατρός τοῦ σκότους. Ἰδού, διατί ὁ Χριστός ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός. Ἐρχεται, διὰ νά μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπό τὰ ἔργα τοῦ σκότους τῆς νυκτός καί νά μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τό ἀπρόσιτον Αὐτοῦ Φῶς, τό Φῶς τό ἀληθινόν, τό Φῶς τό ὁποῖον ἀγιάζει καί φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον (Ἰω. 1, 9). Ἀμήν.